

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

IN NEDERLAND 60 Cts

Nr 33

HOU JE MOND EN VOLG ME, TEDDY!...

Lees blz. 16 en 17

arme stakkerds!

WELDRA WEER NAAR SCHOOL!

JE meent dat het nog te vroeg is om daarover te praten. Niet?

Nou, en of! Stop jullie beide oren en denk vooral niet

Ik denk, integendeel, dat het tijd is de studieboeken uit de hoek te

aan de muffe schoolboeken die je met zoveel vreugde hebt

halen en met moed aan het werk te gaan.

verlaten... Een ongeluk komt nooit alleen: het einde van de

Denk aan de prettige atmosfeer die je wacht: de nieuwe klas die fris

vakantie valt samen met de eerste schooldag... Helaas! gedaan

in de verf is gezet, een nieuwe lessenaar, nieuwe schoolboeken en je school-

met de lieve vrijheid! De schoolmakkers? Heb je hun gezicht al

makkers die je beslist een heleboel te vertellen hebben. Er zijn de leraars die

eens goed bekeken op de eerste schooldag? Over de leraars

steeds hun best doen om je nuttige en interessante dingen te leren.

zwijg ik maar. Dat zal wel 't beste zijn! ik weet er echter

Ik zeg ronduit: Leve de heropening van de scholen! Leve de studie! En

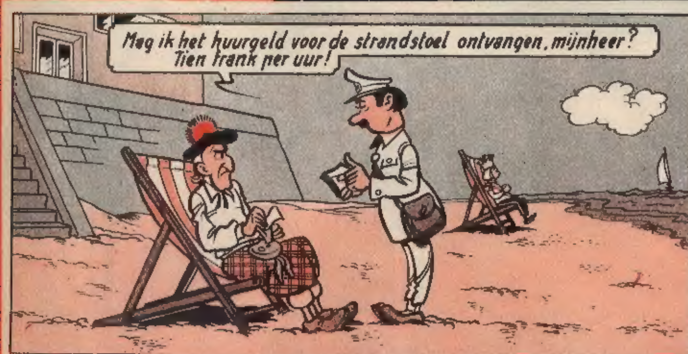
alles over!... Weg met de scholen! Weg met de studie! leve de

leve sport en spel met de trouwe schoolkameraden!

vrijheid, het spel en de eeuwige vakantie! Ik heb gezegd.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSK

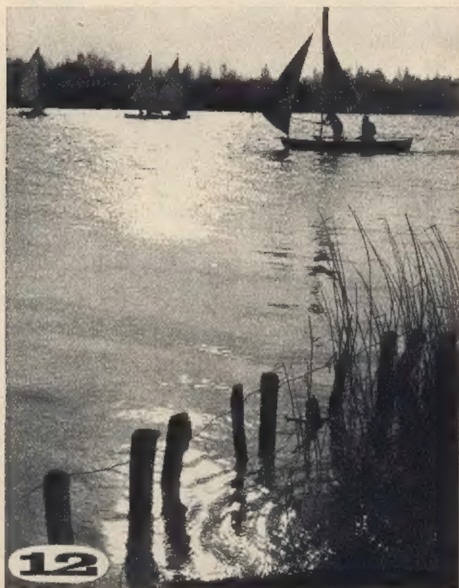

ONZE PERMANENTE

FOTOPRIJSVRAAG

« WATERSPIEGELINGEN » gekiekt door Jozef LALLEMAND, uit Flemalle-Haute. Is dat geen mooie foto ? Hij kreeg de prijs van de week : een prachtig fototoestel « Brownie Starlet ».

WEER NAAR SCHOOL : KUIFJE'S WINKEL

Hij is gereed om met veel moed weer naar school te gaan,

Dank zij de Kuifje's Winkel, Paul-Henri Spaaklaan, 1 tot 7, Brussel (nabij het Zuidstation).

De KUIFJE'S WINKEL selektioneerde voor je een grote keuze van

SCHRIFTEN
- FARDES
POTLODEN
VULPENNEN
PENHOUDERS
AKWARELVERF
WATERVERF
BOEKENTASSEN
ENZ..., ENZ...

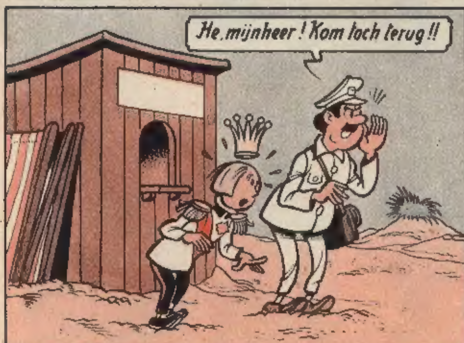
OPGELET !

Bij iedere aankoop van papeterie-artikels krijg je Kuifje's punten !

Iedereen wil naar de KUIFJE'S WINKEL, Paul-Henri Spaaklaan, 1 tot 7, Brussel (nabij het Zuidstation). Al onze vrienden haasten zich het nodige aan te kopen om weer naar school te gaan. Zelfs een van de olifanten van een groot cirkus kijkt met belangstelling naar het uitstalraam van de KUIFJE'S WINKEL en doet zijn keuze !

DOOR WILLY VANDERSTEEN

1810 – 1866.

GENERAAL YOUSOUF

Ongelooflijk maar waar! Aldus zou men de levensloop kunnen samenvatten van een kleine, romantisch aangelegde Fransman, die een held werd uit de sprookjes van Duizend en een Nacht...

Op het eiland Elba, in februari 1815. De sekretaris van prinses Pauline Borghèse, zuster van Napoleon, zit aan zijn schrijftafel...

Machtige Bei, ik heb deze kleine Europeaan voor u gekocht...

U hebt een prachtig zwaard. Maar dat van de keizer is nóg mooier...

Die jongen ziet er intelligent uit en hij is flink gebouwd!
Hij houdt van wapens. Wij zullen er een flinke Mameluk van maken!

Dokter Lambert vat vriendschap op voor zijn jonge, levendige landgenoot...
Yousouf, de Bei houdt van je. Je studeert flink, je wordt een geleerde... of minister van de Bei!

Ik zou liever soldaat worden!
Later huw je me en dan volg je mijn vader op als pasja van Tunis!

Pas zestien jaar rukt Yousouf mee op om een opstandige stam te gaan onderwerpen.
Jongeman, jij weet dat een Mameluk zich nooit overgeeft, nietwaar?
Maak u daarover geen zorgen!

Reeds bij de eerste schermutselingen stormt de jonge ruiter alleen vooruit en verdrijft een groep vijandelijke soldaten.

En als de slag ten einde is...
Machtige Pasja, dat kind is een leeuw!

Mijn zoon, ik verleen je de orde van de Nicham-if-Tikar en ik geef je de titel van Bei...

Enkele dienaars van de Pasja zijn vreselijk jaloers op de jonge Yousouf.

Op een avond, in het Frans konsulaat te Tunis...
Dank u, M. de Lesseps. Ik drink nooit champagne. U vergeet dat ik mohammedaan ben...

Maar, bent u niet van Franse afkomst? .
Ho, dat alles ligt zo ver weg. Ik ken niet eens mijn ware naam...

Weet u dat Zijne Majesteit, de koning van Frankrijk de Bei van Algiers de oorlog heeft verklaard omdat deze laatste onze vlag beledigde?

Het zou een eer voor mij zijn met mijn Mameluk-ken aan uw zijde te strij-den, indien de Bei van Tunis mij de toelating gaf!

Maar de jaloerse schat-bewaarder verdraait de woorden van Yousouf en hitst de Pasja tegen de jongeman op.

Ik verneem dat jij de Islam zou verra-den om de christenen te volgen.

Dat is een grove leugen! Mijn wonden getuigen voor mijn trouw aan de Pasja!
Je zult veroordeeld worden, en indien nodig laat ik je ter dood brengen!

. Maar die nacht.
Ik ben er in ge-slaagd de sleutel-bos van de bewa-ker te gappen!
KAROEBA!

Die duivelse schatbewaar-der heeft besloten je te la-ten ombrengen door de Ja-nitsaren!
Lieve Karoeba!

Vlucht! Maar let op voor de wachters!
Dank je, Karoeba, en vaarwel! Nooit zal ik je vergeten!

Er staan er slechts twee... En het paard van de officier staat vlak bij de hand... Dat is boffen!
5

Volgende week : RIK RINGERS TEGEN DE SCHADUW

Einde

Chlorophyl en Minimum horen 's nachts een angstkreet. Zij gaan naar buiten om hulp te bieden. Chlorophyl verdwijnt spoorloos.

DE TERUGKEER

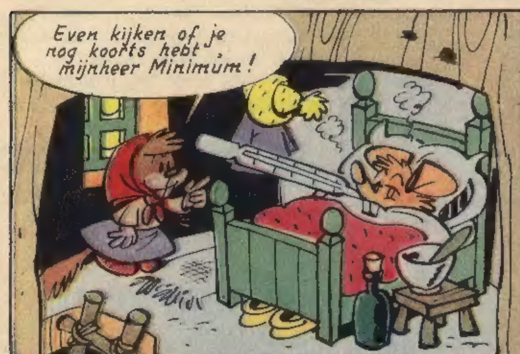

VAN CHLOROPHYL DOOR RAYMOND MACHEROT

HALLO! HIER LUC VARENNE

PAARDRIJDEN

WANNEER men sportreporter is, moet men vanzelfsprekend iets afweten over alle takken van de sport. Op zekere dag woonde ik een sportvergadering bij die voorgezeten werd door prins Albert van Luik en de prins stelde mij deze vraag: « Wat doet u wanneer u het verslag moet brengen over een sport die u helemaal niet kent? » Prins Albert bedoelde hier speciaal het Baskisch balspel. Het toeval wil. dat ik die sport heel goed ken, omdat ik ze zelf heb beoefend. Moest de prins mij iets gevraagd hebben over golf, dan zou ik daar, eerlijk gezegd, met mijn mond vol tanden hebben gestaan!

Een goed geheugen is ook iets waard!

Er is een sport die de radioreporters veel hoofdbrekens kost: de paardenrace. Ik herinner mij nog heel goed mijn eerste reportage over een belangrijke paardenrace te Groenendaal. Je weet misschien wel dat Groenendaal een van de mooiste renbanen van Europa heeft. Ze ligt in het hartje van het prachtige Zoniënwoud en heeft een rechte baan van 1.600 meter, wat beslist énig is.

Tweeëndertig paarden namen deel aan de race. Ik moest ze bij hun naam kennen, bovendien ook nog weten door welke jockeys ze bereden werden en ook wie ze toebehoorden. Er was maar één enkel middel om ze van elkaar te onderscheiden, en dat was de kleur van het jasje en de pet van de jockey. De hele nacht sliep ik niet en studeerde ik ijverig al de namen van de paarden en de jockeys. Maar, o wee, toen ik voor de micro stond herinnerde ik mij nog slechts twee namen.

Gelukkig was het juist de naam van de overwinnaar en van de tweede!

De paardenrennen op de Wellington renbaan van Oostende lonen eveneens de moeite. De Grote Prijs die er ieder jaar wordt betwist is wereldberoemd. Italianen, Engelsen, Duitsers en Fransen komen er met hun beste paarden naar toe. Wie weet stuurt ook de koningin van Engeland niet op zekere dag haar beste volbloeden. De stal van de koningin van Engeland is een van de beste ter wereld.

65 km. per uur

Over de jockeys wordt heel wat gepraat maar over het algemeen weet men weinig over hun beroep. Jockeys zijn sportieve lui, onderworpen aan een zeer strenge discipline. 's Morgens om 5 uur zijn ze reeds op de been om met de eerste oefeningen te beginnen. Ze volgen een streng dieet. Hun gewicht wordt voor iedere race gekontroleerd. Je mag bovendien niet vergeten dat zij een gevaarlijk beroep uitoefenen en dat iedere race hen het leven kan kosten. Hun paarden bereiken een snelheid van meer dan 65 km per uur. De jockeys zijn klein van gestalte en mager, maar zij hebben veel kracht in de handen en veel kracht in de benen om hun volbloeden in bedwang te houden.

Twee kampioenen in de adelstand verheven

Je hebt waarschijlijk in de krant gelezen dat de koningin van Engeland twee beroemde jockeys in de adelstand heeft verheven. Dat komt wellicht ook omdat de paardensport in Engeland zeer populair is. In ons land blijven de paardenraces de sport van een eerder beperkte kring van mensen.

DE VREUGDE WAS DUUR!

EEN automobilist uit Mannheim (Duitsland) hoorde door de radio in zijn wagen, dat hij een bedrag van ongeveer 110.000 B. frank (rond 8.000 gulden) in een loterij had gewonnen. Van pure vreugde, sloeg hij een vriend, die naast hem zat, op de schouder, raakte de macht over het stuur kwijt en reed tegen een boom. Ze werden beiden slechts licht gewond, maar de wagen werd totaal vernield. De winst uit de loterij was juist voldoende voor het kopen van een nieuwe auto.

HONDERD JAAR GELEDEN DACHT EEN MAN DAT HIJ ZIJN EVENNAASTE MOEST HELPEN...

HENRI DUNANT EN HET ROOD KRUIS

Een gelukkig toeval

MIJNHEER de commissaris, sedert jaren tracht ik op de onvruchtbare grond van Algerië een landbouw-exploitatie op te richten. Indien ik daarin slaag, dan kan de bevolking uit de streek leven van de vrucht van deze akkers. Ik ben Zwitser, dat is waar, maar het is toch een Franse bezitting die ik tracht tot bloei te brengen. De waarde van deze grond zal stijgen, wanneer er iets op kan verbouwd worden. Waarom weigert U halsstarrig het water, dat ik zo dringend nodig heb, naar mijn velden te leiden?

— Het spijt mij erg, mijnheer Dunant, maar de Administratie kan U niet helpen.

— Goed, dan ga ik naar Frankrijk en praat, indien het moet, met de keizer zelf!

— Doe zoals U verkiest, mijnheer, maar ik vrees, dat U een nutteloze reis onderneemt.

Aldus ongeveer moet de dialoog geweest zijn tussen een bescheiden Zwitser van 30 jaar en de machtige commissaris van de Franse regering. De gevolgen van dit gesprek waren op dit ogenblik nog niet te overzien.

Henri Dunant, zo heet de Zwitserse kolonist, reisde naar Parijs en vernam aldaar, at Napoleon III zich in Italië bevond.

Louis Bonaparte was inderdaad met zijn Franse troepen de Italiaanse patriotten te hulp gesneld die streden voor hun onafhankelijkheid tegen de Oostenrijkers. Dunant nam zijn reiskoffers en reed naar Milaan.

24 juni 1859 : Solferino

Het toeval wilde dat Henri Dunant getuige was van de vreselijke veldslag van Solferino. Op een front van 5 mijlen stonden 300.000 soldaten tegenover elkaar. 40.000 daarvan zouden het leven laten. De meesten van deze ongelukkigen stierven omdat zij gewond op het slagveld bleven liggen en er niemand was die zich om hen bekommerde. Niemand die hun wonden verzorgde, medicijnen of drinken bracht. Henri Dunant zag dit alles, en gedurende een week raapte hij de gewonden van het slagveld op en verzorgde hen. Door de hitte en het stof verergerde de toestand van de gewonden en er was haast geen drinkbaar water en ook geen medicijnen...

De Franse keizer stuurde aan de keizerin een telegram dat 4 woorden bevatte, 4 woorden die beroemd zijn geworden : « grote slag, grote overwinning ». Dit nam niet weg, dat hij haast in zwijm viel toen hij over het slagveld wandelde en de vreselijke nood van al die gekwetste soldaten zag...

Hij schudt het wereldgeweten wakker!

Henri Dunant had helemaal vergeten waarom hij gekomen was en waarover hij de keizer wenste te spreken. Zijn eigen zorgen waren helemaal vergeten. Hij dacht nog alleen aan het feit, dat hij de gekwetsten moest helpen en dat hij moest trachten al die gruwelen in de toekomst te vermijden. In november van het jaar 1862 verscheen er te Genève een klein boekje dat als titel droeg : « Een souvenir van Solferino ». Het werd gedrukt in 1600 exemplaren en op ieder boekje stond : « wordt niet verkocht ». Dunant zelf stuurde het op eigen kosten naar de hoge personaliteiten van Europa.

Nauwelijks 5 maanden later vroeg men de uitgever nog 4000 exemplaren van dit boekje te drukken. Dit boekje is thans in 18 talen vertaald en het is niets anders dan een juiste weergave van de slag van Solferino en het gruwelijk schouwspel dat daarop volgde : duizenden kermende gewonden die smeekten om hulp te midden van hitte, stof, insekten, pest honger en dorst...

Uit dit getuigenis werd een edel werk geboren : De hulp aan de gewonden op het slagveld. In 1863 werd er te Genève een comité gevormd, dat de oorlogvoerende partijen er toe kon bewegen een vrijwillig verplegerscorps te aanvaarden. Het was het begin, de hoeksteen van het Internationaal Rode Kruis, dat sedert een eeuw duizenden mensenlevens redden en nog steeds redt.

Het Rode Kruis

Zonder verpozen streed Henri Dunant tegen skepticisme en onverschilligheid. Tijdens het beleg van Parijs in 1870 slaagde hi erin honderden gewonden, grijsaards en kinderen over de Seine te evakueren onder de bescher ming van een witte wimpel waar op een rood kruis geschilderd was. Hij had steeds het beste van zich zelf gegeven en zijn eigen fortui gewijd aan zijn edele taak. Toe hij oud werd en tot over de ore in de schuld stak, moest hij zij heil zoeken in een tehuis voor ou den van dagen in Zwitserland Niemand kende hem daar en wi welke taak hij had volbrach

Toen hij eindelijk de Nobe prijs voor de Vrede kreeg, kwa een deurwaarder de plechti overhandiging van deze prijs st ren met de harde woorden :

« In naam van uw schuldeise kom ik het bedrag van de Nob prijs halen. »

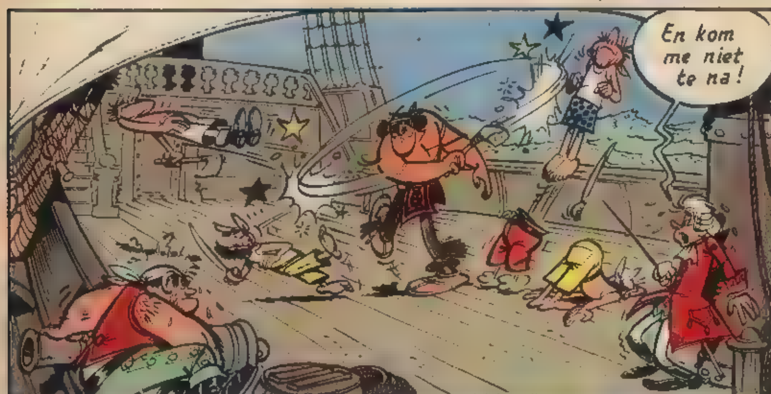
— U komt te laat, mijnhe antwoordde Dunant met een i nische glimlach, sedert hedeno tend had ik al het geld aan Rode Kruis geschonken!

Hoempa Pa

Hoempa Pa en Hubert van Bladerdeeg zijn aan boord van de « Gruwelijke »,

EN DE PIRATEN

het schip van de piraten, gesprongen. Hoempa Pa vecht als een leeuw

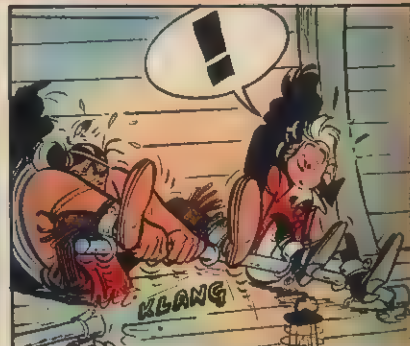

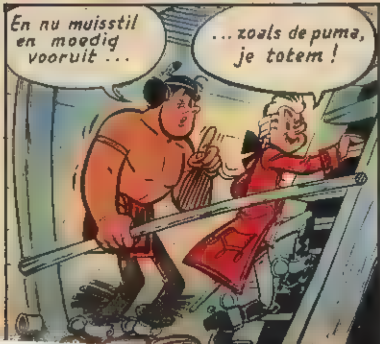

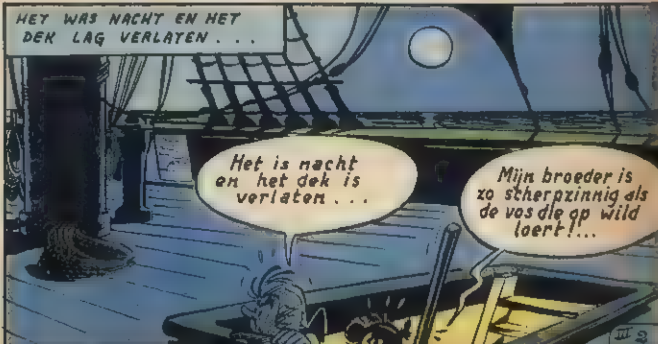

HET RENDEZ-VOUS VAN SA

ZEVENDE HOOFDSTUK

Een grote zwarte wagen

ERNSTIGE REDEN... COLINA DOOD... STRAND VAN QUINTERO... Deze woorden dansten een sarabande in het hoofd van Jimmy. Het nieuws had hem met verstomming geslagen en hij was niet in staat om twee ideeën logisch aan elkaar te smeden. Toen hij de onderzoekende blik van Hernandez ontmoette, deed hij een grote inspanning om zijn verwarring niet te laten merken.

— En waaraan is hij gestorven? Is hij verdronken? vroeg Jimmy Stone.

De hoofdredakteur haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet. Het artikel dat ik hier onder ogen heb, geeft geen nadere inlichtingen.

— Maar zelfs als er geen details in staan, laat men de aard van de doodsoorzaak toch doorschemeren, veronderstel ik... Gaat het om een ongeluk, een moord of... een zelfmoord?

— Had Colina naar uw mening ernstige reden om een einde te stellen aan zijn leven, señor Blair? vroeg Hernandez.

— N... neen niet bij mijn weten...

— Het zal niet moeilijk zijn er iets meer over te vernemen. Ik zal de reporter roepen die het artikeltje heeft geschreven.

Hij drukte op een knop en Jimmy Stone hoorde een vrouwenstem aan de binnenhuistelefoon.

— De redaktie luistert...

— Stuur me Perella even, zei Hernandez. Het is dringend!

Hij verbrak het kontakt en leunde achterover in zijn zetel. Zijn gelaat had weer een beetje kleur gekregen, maar men kon het hem aanzien dat hij nog niet hersteld was van de schok. Dertig sekonden later kwam een kleine zwarte man van een jaar of dertig, met het profiel van een fret het bureau binnen. Hij wierp een verraste blik op Jimmy, groette hem vaag en liep op Hernandez toe.

— U hebt me geroepen, chef?

— Ja, Perella. Waar heb je dat nieuws over de dood van Colina gehaald?

— Op het politiekantoor. Hoofdinspekteur Jaez gaf me de tip. Hij wist dat wij Colina op de redaktie hadden.

— Señor Blair, die je hier ziet, vervolgde de hoofdredakteur en hij wees in de richting van Stone, zou graag weten hoe Pablo aan zijn einde gekomen is. Was het een ongeluk, een zelfmoord of een moord?

— Colina pleegde geen zelfmoord, antwoordde Perella zonder aarzelen. En de hypothese van een ongeluk is uitgesloten. De drenkelingen hebben water in hun longen. Pablo had geen water geslikt en dit om de reden dat hij dood was alvorens hij in het water dook...

— Men heeft hem dus vermoord?

— Dat is duidelijk!

DE TWEE PABLO'S

Jimmy bleef een ogenblik stil zitten. Zijn hersens werkten tegen vijfduizend omwindingen per minuut... Hij kende de moordenaars van Colina en het was voor hem niet moeilijk om de reden te gissen, die de moordenaars er toe had genoopt Pablo Colina van kant te maken. Er bleven echter enkele punten op te helderen. Indien de heren van het sabotagenet ontdekt hadden dat Colina een agent was van de F.B.I., waarom hadden ze hem dan niet vroeger uit de weg geruimd? Zij hadden zeven dagen gewacht alvorens te handelen... Waarom was de agent gedood te Quintero, en niet in de onmiddellijke omgeving van Santiago?... En waarom had de Chileen zo dom gelogen de vooravond van zijn dood?... Het was nodig deze problemen op staande voet op te lossen!

— Waar is hij thans? vroeg de jongeman. Te Valparaiso?

— Ja, men heeft hem naar het medisch instituut overgebracht.

Jimmy stond op, Hernandez deed hetzelfde.

— U schijnt zeer ontroerd, señor Blair. Men zou zeggen dat de dood van die arme Pablo voor u een zware slag is!

— Colina heeft me grote diensten bewezen, ik schatte hem naar waarde...

Hij drukte de hand van de hoofdredakteur, groette Perella verstrooid en liep naar de deur. Op het ogenblik dat hij het kantoor wou verlaten, hoorde hij de stem van de hoofdredakteur en hij keerde zich om:

— Telefoneer mij even wanneer u teruggekeerd bent uit Valparaiso, señor. Het zou me genoegen doen! Ik zou wel iets meer willen vernemen over de omstandigheden van het drama... Officieel maakte Colina immers nog steeds deel uit van ons personeel!

Jimmy verliet de kantoren van « La Ciudad » en repte zich naar een telefoonhokje. Een bediende van de spoorweg zei hem, dat de drie volgende treinen naar Valparaiso omnibussen waren en dat er pas 's avonds om negen uur een sneltrein ging.

— Ik heb niet de tijd zo lang te wachten, mompelde Jimmy Stone. Naar de duivel met de spaarzaamheid, ik zal een taxi nemen!

De afstand die Santiago scheidde van de grote haven aan de Stille Oceaan werd in een rekordtijd afgelegd. Om half acht stipt stapte Stone het medisch instituut van Valparaiso binnen. Hij werd begroet door een man met een lijkbiddersgezicht. Toen Jimmy de reden van zijn bezoek had uiteengezet, werd hij uitgenodigd een steekkaart in te vullen. Jimmy dacht een ogenblik dat hij in een politiekantoor was terechtgekomen. De man keek vluchtig naar de inlichtingen die Jimmy Stone had opgeschreven en schudde het hoofd. Dan telefoneerde hij naar een zekere Manuel en vroeg, nummer 223 naar een bepaalde plaats te transporteren.

— Een vreemde bezoeker wil hem zien! voegde hij er aan toe.

Heel rustig lei hij dan de hoorn neer en wendde zich tot Jimmy.

— Wilt u me volgen, señor? zei hij op de toon waarop een butler zeggen zou: « Het eten is opgediend! »

Achter elkaar aan liepen ze door een reeks gangen met wit verlakte muren, waarin een temperatuur heerste die beslist bij het vriespunt lag. De bediende deed de deur open en ging een stap op zij om de Amerikaan binnen te laten. Stone bevond zich in een groot en naakt vertrek zonder vensters. Een van de muren was vervangen door een reusachtig glazen schutsel, waardoor men zien kon wat er aan de andere kant gebeurde. Ook hier was er geen daglicht. Het schrille licht van drie neonbuizen aan de zoldering gehecht, weerkaatste tegen de witte muren. In de achterste wand was er een schuifdeur, dat was de enige zichtbare opening in heel het vertrek.

— Nog een ogenblikje geduld, señor, zei de bediende, terwijl hij Jimmy tot bij de glazen wand leidde. « Hij » zal niet lang meer wegblijven.

Muisstil verwijderde hij zich. Enkele momenten later werd de schuifdeur opengedaan en Stone zag van achter het glas dat er een roltafel verscheen, die geduwd werd door een man in witte schort. Over de roerloze gestalte die op de hoge tafel lag, was er een laken gespreid.

De man reed de tafel tot tegen de glazen wand, keek dan in de richting van Jimmy en knikte met het hoofd om hem te doen begrijpen dat hij tot de aktie zou overgaan. Hij lichtte een tip van het laken op...

Tien sekonden verliepen, tien eindeloze sekonden, tijdens dewelke Stone meende dat hij gek zou worden of dat hij ijlkoorts had... Hij streek met de hand over de ogen en trok dan met koortsachtig gebaar aan zijn

NTIAGO

Een spionageroman
door André D. Fernez
Geïllustreerd door R. Follet

Jimmy Stone werd naar Santiago gezonden om Ward, specialist in politieke sabotages, te bespieden. Pablo Colina, de Chileense agent die Jimmy moet helpen, is op geheimzinnige wijze verdwenen. Onze vriend verneemt dat men het lijk van Colina heeft teruggevonden op het strand van Quintero, in het noorden van Valparaiso...

hemdskraag. Hij stikte. Een straaltje zweet liep hem tussen de schouderbladen...

Van achter het glas staarde de bediende in zijn witte schort hem met nieuwsgierigheid en tevens met enige onrust aan. Die Amerikaan had zonderlinge reakties!... Indien hij geweten had hoe de vork aan de steel zat, dan zou hij wellicht de onrust van de jonge bezoeker gedeeld hebben. Ook hij zou dan even moeten vechten tegen een wervelstroom van hypotesen, de ene onwaarschijnlijker dan de andere.. De dode die Jimmy daar achter het glas zag liggen, WAS COLINA NIET...

EEN WAARSCHUWING VOOR JIMMY

« Mag ik hem terug bedekken? » scheen de man in witte schort te vragen. Als enig antwoord op deze onuitgesproken vraag knikte Stone met het hoofd. Hij draaide zich om en liep als een slaapwandelaar naar de deur. De bediende wachtte hem op in de gang en vroeg:

Gedaan, señor?

— Ja en neen, antwoordde Jimmy voorzichtig. Ik ben er niet heel zeker van dat ik Pablo Colina herkend heb. Het is waar dat ik hem nauwelijks kende... Droeg hij identiteitspapieren toen hij gevonden werd te Quintero?

Ja, alle persoonlijke voorwerpen werden op de greffie gedeponeerd zoals de wet zulks voorschrijft.

— Zou het mogelijk zijn er een oogje in te werpen?

De bediende deed alsof hij de indiskretie van deze Yankee met de schouders van een rugbyman, niet abnormaal vond, maar in zijn blik lag beslist enige afkeuring.

— Indien u er werkelijk aan houdt..., fluisterde hij.

Door een reeks gangen leidde hij Stone naar een klein kantoor waarvan de muren bekleed waren met genummerde metalen kasten. De grijsaard aan wie de bewaking van deze lugubere archieven waren toevertrouwd, was ingedut. Hij schrok op toen hij de twee mannen voor zich zag staan, maar hij maakte geen moeilijkheden. Hij bevredigde de nieuwsgierigheid van de bezoeker. Indien Jimmy nog enige illuzies had gekoesterd, verdwenen die nadat hij de inhoud van de portefeuille van Colina had gezien. De identiteitsbewijzen van de dode waren echt — Stone had te veel valse paspoorten ingekeken om een ogenblik aan de echtheid van deze dokumenten te twijfelen — de pasfoto's aan de dokumenten gehecht, korrespondeerden zonder enige twijfel met het witte gezicht dat hij enkele minuten tevoren achter de glazen wand had gezien.

De man die men dood had aangetroffen op het strand van Quintero WAS DE ECHTE COLINA, de Colina waarop Jimmy gedurende drie dagen tevergeefs had gewacht. Als gevolg van geheimzinnige omstandigheden, had er een andere de plaats van Colina ingenomen en had zich in verbinding gesteld met de pseudo-Joseph Blair... En met welk doel? Het was nog te vroeg om daarop een nauwkeurig antwoord te geven. In schijn en tot op het ogenblik dat het tegenovergestelde kon bewezen worden, had de valse Colina geen enkel voordeel uit de zaak gehaald.

— Volstaat dit, señor?

— Ja, ja, ik dank u, antwoordde Jimmy. Ekskuseer voor de last die ik u berokkende.

— Daarvoor zijn wij er immers! antwoordde de bediende met een grafstem...

★

De nacht was gevallen toen Jimmy het medisch instituut verliet. Hij wierp een blik om zich heen in de hoop een lege taxi te vinden, maar behalve een man die aan de overkant van de straat met zijn hond wandelde en een grote zwarte wagen, die met gedoofde lichten op een vijftigtal meter afstand stond, was er in heel de straat niets te zien. Alles was verlaten en stil...

Met gebogen hoofd en de handen diep in de zakken, stapte de jongeman in de richting van het kruispunt. Daar had hij bij zijn aankomst een taxistation gezien. Hij voelde, en dit mischien voor het éérst in zijn leven, dat hij de toestand niet meer meester was, dat de moeilijkheden hem boven het hoofd gestegen waren. Hij had de indruk dat hij de vaste grond onder zijn voeten voelde wegzinken en dat hij stilaan verzonk in een glibberig moeras dat wemelde van kaaimans...

Hij moest het initiatief van de operaties weer in handen krijgen, maar hoe? Hij haalde de schouders op... Het was makkelijk gezegd!

Om het initiatief in handen te nemen, moest hij de situatie meester zijn, of ze tenminste begrijpen... Vraagt men aan de zwemmer die uitgeput is van een urenlange strijd tegen de stroom, nog dat hij het rekord over de 100 yards zou breken?

Ware Jimmy niet zo zeer in gedachten verzonken geweest, dan zou hij wellicht het zacht gerucht hebben gehoord van de zwarte wagen die achter hem startte. Hij zou dan een wantrouwige blik over de schouder hebben geworpen en het schouwspel dat hij zou gezien hebben, zou er hem beslist hebben toe aangezet onmiddellijk zekere voorzorgsmaatregelen te treffen.

Maar tot zijn ongeluk piekerde hij over de verwarde zaak Ward... De grote zwarte wagen reed stil vlak naast de stoep. Hij reed langzaam, en als hij op een afstand van twintig meter van Jimmy gekomen was, deed iemand het venster naar beneden glijden. Een arm kwam te voorschijn en aan die arm die uit het venster stak, bengelde een Smith and Wesson... De stalen loop glansde in het half duister en voorspelde niets goeds.

En eensklaps gebeurde het drama... Drie schoten knalden. De echo weergalmde door de rustige straat. Jimmy beefde hevig. Een fraktie van een sekonde bleef hij nog overeind staan, scheen te aarzelen, omklemde dan zijn buik met beide handen, draaide om zijn eigen as en stortte neer.

Op het moment dat hij viel, had er iemand in de zwarte wagen op het gaspedaal gedrukt, want bliksemsnel was de zware wagen om de hoek van de straat verdwenen...

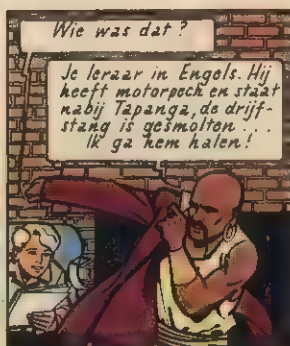

De nieuwe avonturen van Pom en T

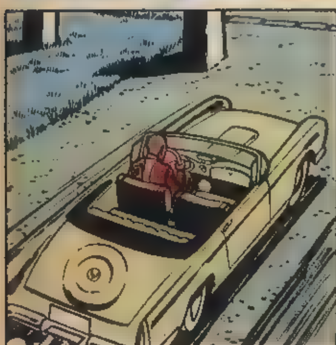
TEDDY VOOR DE CAM

Teddy zal de hoofdrol spelen in de film « Texas-boy ». Zijn vrienden van het

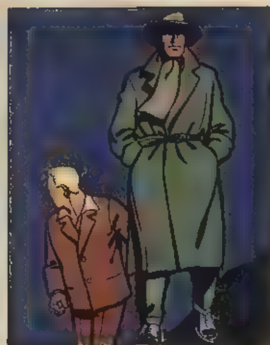

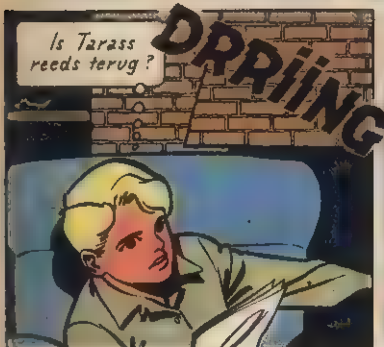

ALS JE HOUDT VAN DIT VERHAAL, LEES DAN ...

rkus komen hem bezoeken en er schijnt geen wolkje aan de hemel, maar...

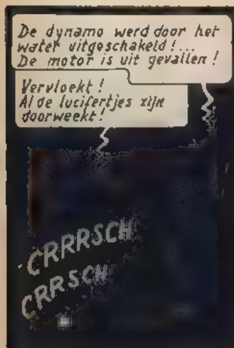

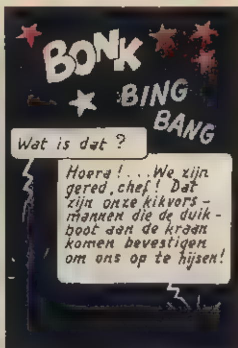
(Wordt voortgezet.)

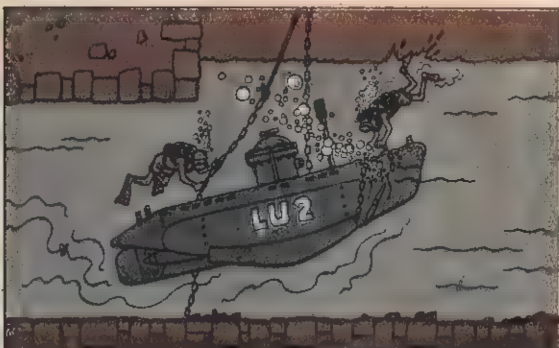

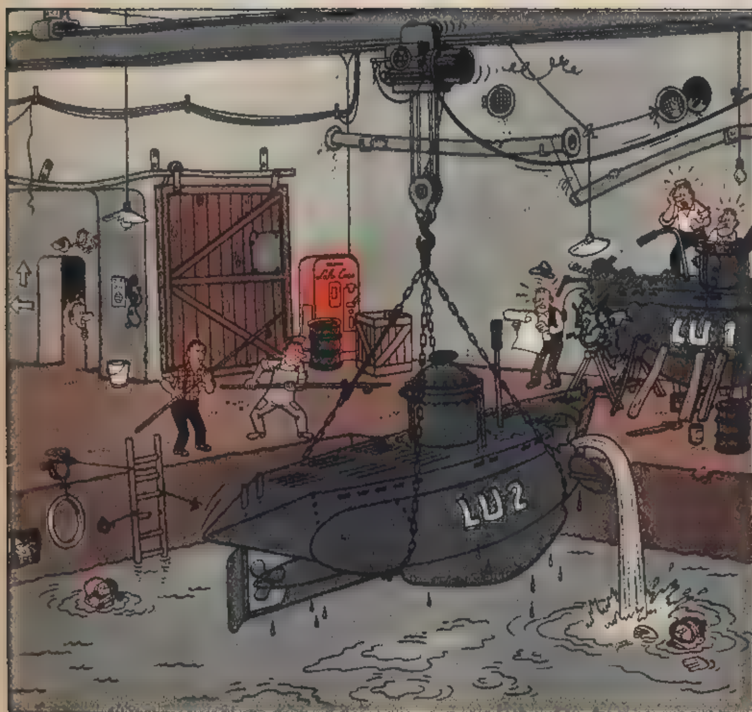
DE ZOETWATER

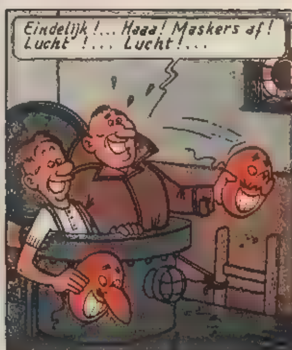
Vik en Dik werden ontvoerd door onbekenden en

-PIRATEN

DOOR

BOB DE MOOR.

duikboot gestopt. Deze duikboot heeft motorpech.

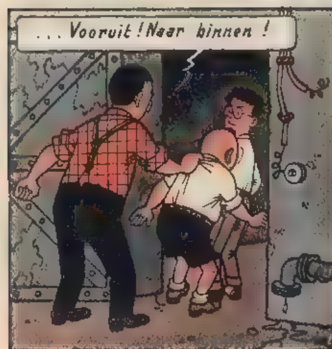

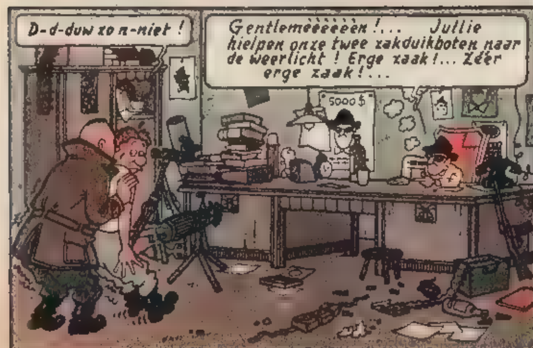

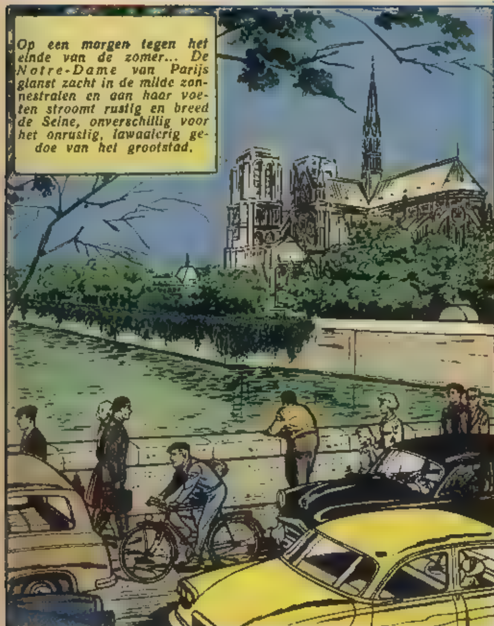

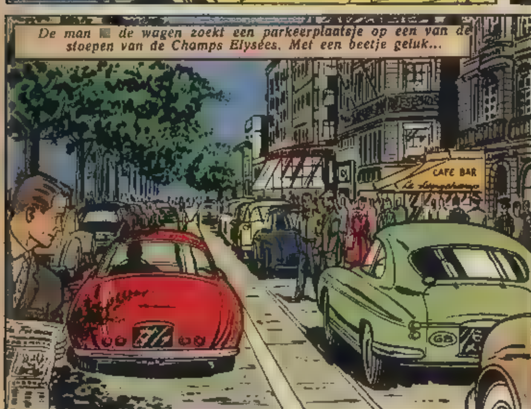

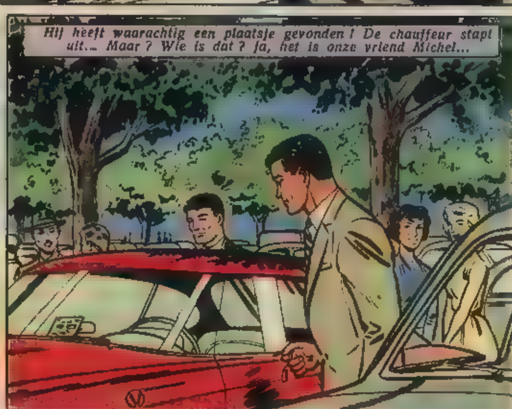

MICHEL VAILLANT
op

HET CIRCUIT

Op een morgen tegen het einde van de zomer... De Notre-Dame van Parijs glanst zacht in de milde zonnestralen en aan haar voeten stroomt rustig en breed de Seine, onverschillig voor het onrustig, lawaaierig gedoe van het grootstad.

In het hartje van de stad heerst er een vreselijke drukte. Negen uur 's morgens ! Iedereen rept zich naar zijn werk... En in een stroom wagens zien we een « Vaillante »...
RENE

De man [redacted] de wagen zoekt een parkeerplaatsje op een van de stoepen van de Champs Elysées. Met een beetje geluk...
CAFE BAR

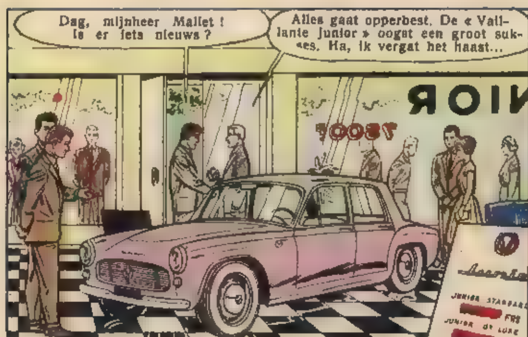

Hij heeft waarachtig een plaatsje gevonden ! De chauffeur stapt uit... Maar ? Wie is dat ? Ja, het is onze vriend Michel...

De aktiviteit van deze sympatieke kampioen beperkt zich niet tot de autocompetities. Hij leidt de propaganda- en publiciteitsdiensten van de firma Vaillant. Hij [redacted] bovendien journalist en uitgever van het blad van het merk Vaillant : « Weg en Sport ».
VAILLANTE
Sport
Tourisme

Hij brengt zijn ochtendbezoek aan de tentoonstellingszaal...

VAN DE ANGST !

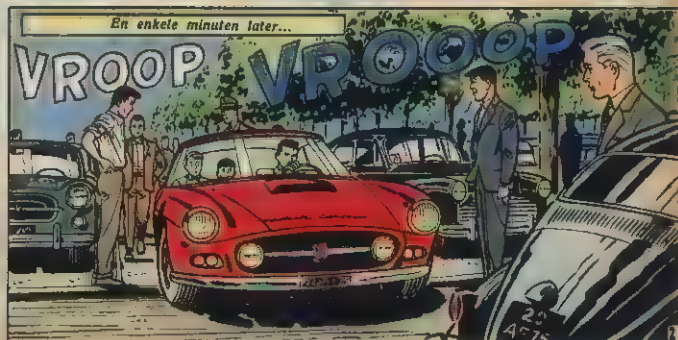

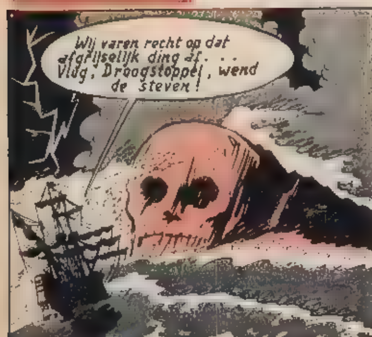
(Wordt voortgezet

DE BEEKS

HET FANTASTISCH AVONTUUR VAN SCHEEP

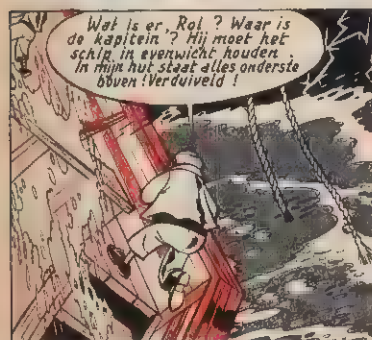
Het schip van onze kleine vriend Rol wordt door r

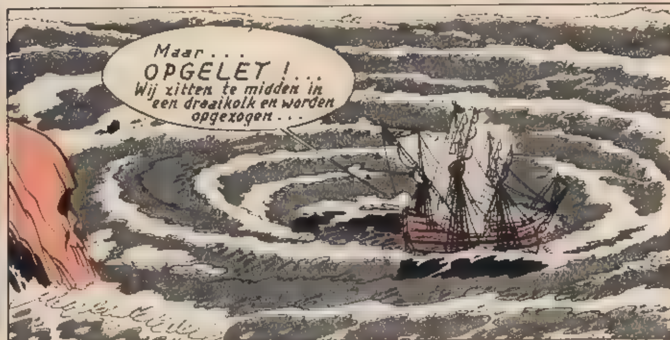

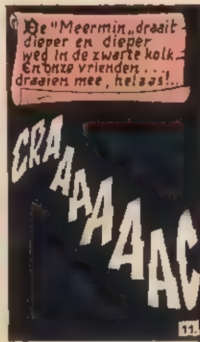

TE KLIPPEN

SMAATJE ROL door MITTÉÏ - Tekst : Greg

vreselijk storm verrast en slaat tegen de klippen te pletter.

!?!?!

MITTÉÏ 12

(Wordt voortgezet.)

De nieuwe avonturen van JACK DIAMOND

DE HOND VAN ABSAROKA

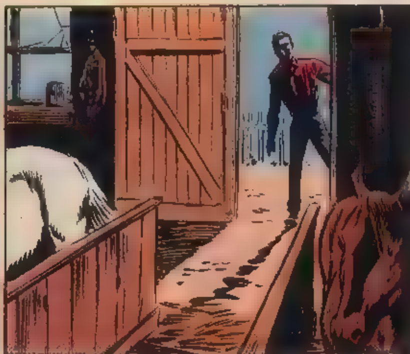

Bill Oakie volgt Ferguson op de voet en kan nog net verhinderen, dat deze de hond, Mark, neerschiet.

door L. en F. FUNCKEN

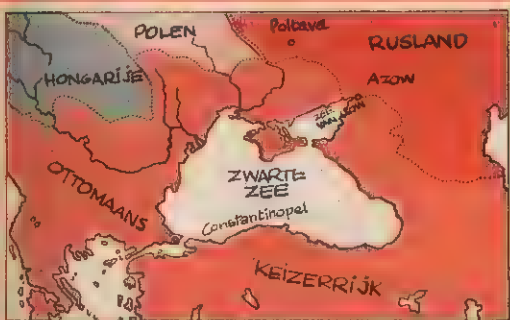
(Wordt voortgezet.)

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

HIJ MAAKTE EEN VENSTER...

HET was de droom van Peter de Grote Rusland niet alleen Europese zeden te geven, maar tevens een toegang tot Europa te verschaffen. Die toegang was afgesloten door Zweden dat heel de kust van de Baltische Zee had bezet, en door Turkije dat de kust van de Zwarte Zee stevig in handen had. Er bleef dan nog de Witte Zee, maar die was zes maanden van het jaar dichtgevroren. Er bleef Peter de Grote dus niets anders over dan een venster te maken...

1. — AZOW

HET Ottomaans keizerrijk had grote moeilijkheden : zijn legers werden in Hongarije verslagen door prins Eugeen van Savoie. Peter de Grote profiteerde van die moeilijkheden en belegerde Azow, een kleine Turkse haven aan de Zee van Azow. Pas na twee jaar inspanning kon hij er zich meester van maken, dat was in 1696. Azow betekende nog geen venster op de Middellandse Zee, maar het was toch reeds een dakvenstertje..

2. — KAREL XII

TOEN keek Peter de Grote naar het Noorden. De Baltische Zee was nog steeds een Zweeds meer. In 1697 kwam de vijftienjarige Karel XII op de troon van Zweden. Hij was lang, mager, bleek, zwijgzaam en koppig. Men noemde hem de « IJzerkop ». Hij deed soms een tikje zonderling en scheen onbekwaam om te regeren. Peter de Grote meende dus dat zijn tijd gekomen was en hij sloot een bondgenootschap met Polen en Denemarken-Noorwegen. In 1700 belegerde hij Narva en zo begon de grote oorlog van het Noorden. Toen ontpopte Karel XII zich als de knapste krijgsman van zijn eeuw. Hij greep de wapens en... men zou verbazingwekkende dingen zien !

3. — STORMWIND

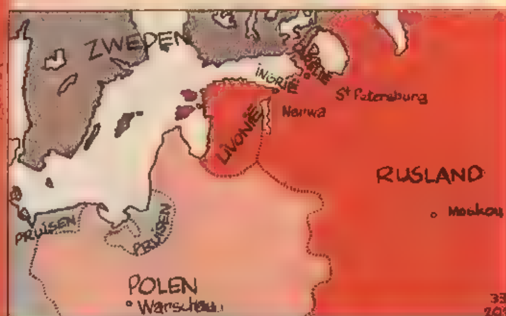
KAREL XII marsjeerde naar Kopenhagen en dikteerde de koning van Denemarken, Frederik V, de vrede. Met 9.000 krijgers veegde hij de Russen voor Narva weg. Dan keerde hij zich naar Polen en achtervolgde koning Augustus gedurende zes jaar. Hij drong door tot in het hart van Saksen. Peter de Grote kwam op het idee zijn hoofdstad aan de Baltische Zee te bouwen te midden van Zweeds grondgebied. Het was een gek idee. Duizenden moejiks putten zich uit om de moerassen van de Neva droog te leggen en er een stad te bouwen die de naam Sint-Petersburg kreeg. Maar Karel XII kwam uit Polen terug...

4. — POLTAWA

HIJ versloeg de Russen te Grodno en ging naar Oekraïne om daar de hetman Mazeppa te ontmoeten. De strenge winter van 1709 verzwakte het leger, en Peter de Grote viel hem te Poltawa aan. Karel XII werd beroofd van paarden en munitie. Hij werd gewond en verslagen en moest in Turkije een toevlucht zoeken. Vijf jaar later slaagde hij er in naar Zweden terug te keren. Hij werd gedood voor Fredrikshald in 1718.

5. — DE VREDE VAN NYSTAD

KONINGIN Ulrika-Eleonora, zuster van Karel XII, tekende in 1721 de Vrede van Nystad. Zweden stond aan Rusland Livonië af, Karelië, Ingrië en al de kusten van de Baltische Zee. Men moet toegeven dat Peter de Grote geen venster had gemaakt, maar dat hij een muur had afgebroken, de muur die hem van Europa scheidde ! En Rusland werd een grote mogendheid...

RAAP DE HANDSCHOEN OP!

RAADSEL 18

HET SEIN STAAT OP ROOD!

DE operatie was meesterlijk uitgevoerd. Toen de beroemde zangeres Merle Da Silva, op bezoek te Brussel, per auto naar een cocktail reed te harer ere gegeven, drong een onbekend personage haar auto binnen, op het ogenblik dat de wagen voor het rood verkeerslicht moest stoppen. Dan rukte hij Merle Da Silva een prachtig halssnoer van de hals...

Deze scène speelde zich af op een *donderdagavond* in een verlaten en donkere straat.

— Rij door! beval de onbekende aan de chauffeur en sprong uit de wagen.

Verschrikt gehoorzaamde de chauffeur. De dief kon zijn buit voor een waarde van vele miljoenen meenemen en in de duisternis verdwijnen...

Dit alles werd me verteld door kommissaris Baardemakers, ongeveer twee uren na de diefstal.

Wat denk jij er van, Rik? vroeg hij terwijl hij zenuwachtig met de vingers op zijn schrijftafel trommelde.

— Ik doe mijn hoedje af voor de stoutmoedigheid van die bandiet, kommissaris! Maar enkele details zou ik toch willen opklaren... 1) Kende Merle Da Silva de dief of kende zij hem niet?

— Zij kon hem niet identificeren, want hij had een doek voor het gelaat en droeg een zwarte bril. De zangeres meent dat de dief zijn stem veranderde...

— 2) Hoe kon de dief in de wagen springen net toen hij voor het rood verkeerslicht moest stoppen?

— Het gaat hier om een verkeerslicht dat door de voetgangers moet bediend worden. Het is waarschijnlijk de dief zelf die op de knop heeft gedrukt.

— Heel knap! Maar hoe kon de bandiet weten dat de wagen van de zangeres op *die* avond en op *dat* moment door *die* straat reed?

Hij volgde de wagen misschien...

— Kommissaris, ik denk dat wij de dief moeten zoeken in de onmiddellijke omgeving van de zangeres.

Baardemakers was het daarmee eens en ondervroeg onmiddellijk de sekretaris en de impresario van Merle Da Silva.

De eerste was een kleine man met een olijfkleurige huid en een zwarte snor. Hij heette José Saconto Nepomuleno. Hij werd rood van woede toen de kommissaris hem vroeg wat hij de avond van de diefstal had gedaan.

— Het is een schandaal! Ik zal een klacht indienen bij de konsul! Ik kan de diefstal niet gepleegd hebben want ik was in de bioskoop...

— Welke bioskoop?

— In de « Windsor ». Ik was in de stad, ik had niets te doen en ik heb een avondkrant gekocht. Daarin las ik dat de nieuwe film van Aladin Melon « De beurs en het leven » voor de éérste keer en voor de éérste week werd afgerold. Het was een prachtige film, kommissaris... En u durft me beschuldigen!

De impresario Tom Manett was kalm en gereserveerd.

— U doet u werk, heren, zei hij. Ik begrijp dat heel goed. Ik heb jammer genoeg geen alibi. Op het ogenblik dat de diefstal werd gepleegd, slenterde ik door de regen over de grote stadslanen...

— Eigenaardig idee! bromde Baardemakers.

Nadat de sekretaris en de impresario het kantoor hadden verlaten, vroeg hij me:

— Is één van de twee de schuldige?

— Ja, kommissaris...

Vrienden, de dief is diegene die loog in verband met zijn tijdsbesteding donderdag avond.

Lees aandachtig. Let op de details. Veel geluk!

RIK RINGERS.

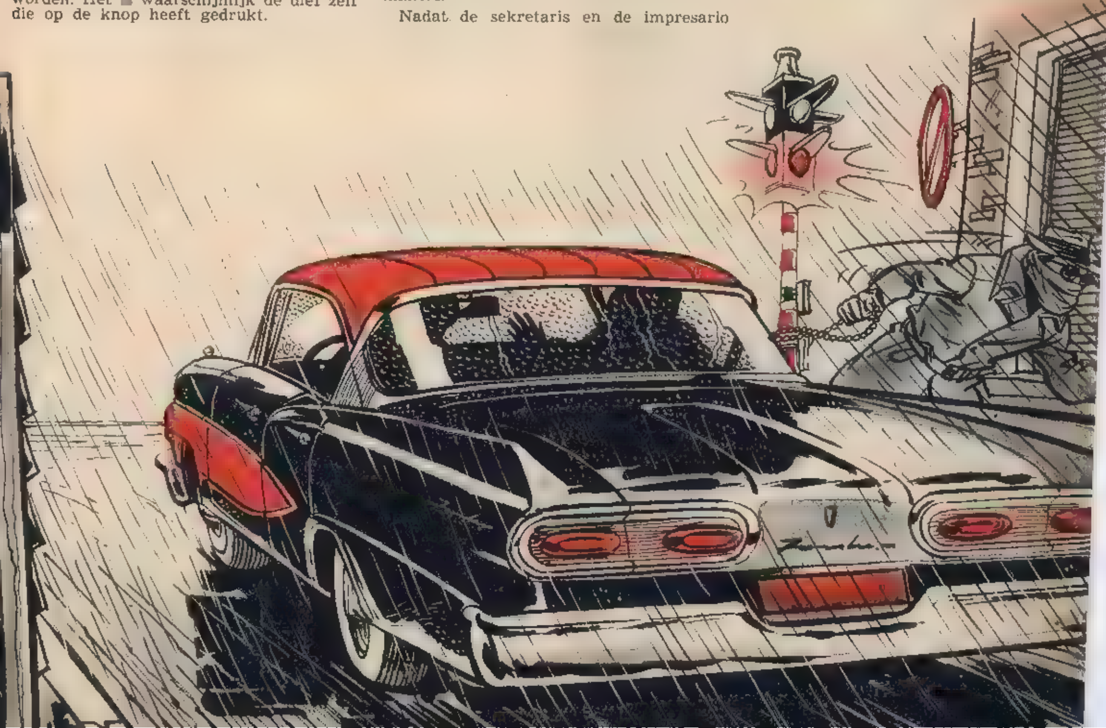
OPLOSSING VOLGENDE WEEK

BESTE VRIENDEN,

WEER kon ik een reeks kaarten opsturen en knappe detectives welkom heten in onze grote speurdersfamilie. Vandaag geef ik hier geen lijstje van de detectives, maar wel enkele namen van meisjes en jongens die hun eerste of tweede juiste oplossing inzonden en die ik even wil aanmoedigen : Robert Mathijs uit Tienen, Marguerite Van Moerbeke uit Brugge, Jan Prins uit Den Haag, John Bosnat uit Rotterdam, Michel Vanderspurt uit St. Niklaas, Willy Van der Vekens uit Mechelen, Jozef Bekaert uit Maldegem.

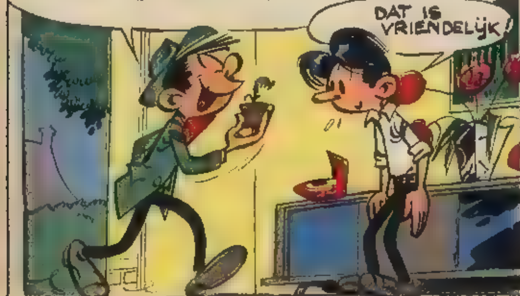
Eric Bergers, hartelijk dank voor je kaartje. Het is normaal dat een detective tijdens zijn vakantie niet werkt, hé.

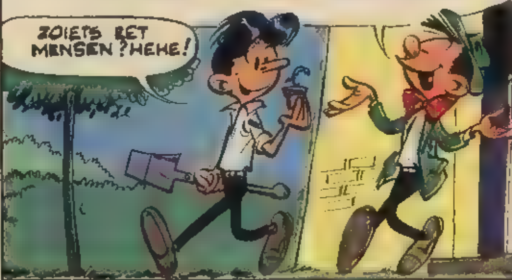
RIK.

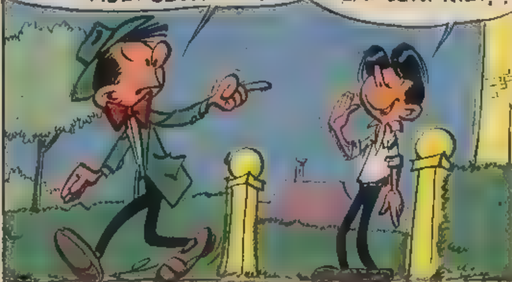
TON en TINNEKE

DOOR Franquin

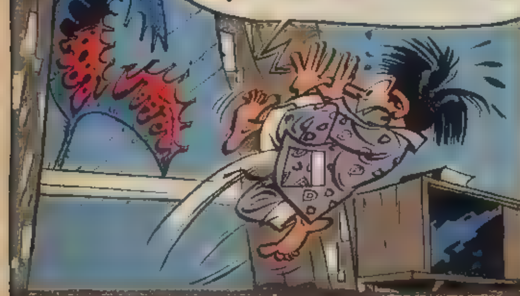

DE NIEUWE AVONTUREN VAN **CORENTIN**

DE MAGISCHE DOLK

DOOR
PAUL CUVELIER.

De Radjah van Sompur heeft zorgen. De magische Ancus is verdwenen. Iedereen is ontmoedigd en het leger gaat een nederlaag

Intussen zeilt de "Meerman", alle zeilen in top, naar Sompur toe. Werd de smeekbede van Sa-Skya verhoord?

OVERAL SPOKEN!

EEN Duits instituut voor opinieonderzoek deelt mede dat, volgens haar statistieken, 12 volwassen Duitsers op 100 in de overtuiging leven dat hun huis behekst is... Ze geloven aan spoken die over de zolder sluipen, ze horen stappen in de kelder en zien deuren vanzelf open gaan. Steeds volgens dit instituut, zijn er in de steden zoveel spoken als op het platteland. Gelukkig maar dat de statistieken van zulke instituten niet altijd juist zijn!...

DE POS

DE ZINGENDE TELEFOON

NAAR men ons vertelt, hebben veel Amerikanen een nieuwe hobby gevonden: zij kopen een telefoonhok (wij bedoelen de publieke telefoonhokjes die men hier bij ons in de straten en lanen ziet staan) en installeren dit niet voor hun huisdeur, zoals je eventueel zoudt kunnen denken, maar in hun appartement! Zij installeren zich knusjes in het telefoonhokje en, eenmaal de deur van het hokje toe is, kunnen ze naar believen saxofoon of hobo spelen of zingen als een Mario Lanza... Je moet weten dat de telefoonhokken beter geïnsonoriseerd zijn dan de meeste moderne appartementen. Is het gekochte telefoonhokje toch niet zó goed geïnsonoriseerd, dan heeft de koper de keuze: hij koopt een ander hokje of een ander instrument. Die keuze wordt beslist ook bepaald door de buren! Men zegt dat de instrumenten die het meest lawaai maken, de aangenaamste zijn. Wij willen het graag aannemen, al houden wij persoonlijk helemaal niet van veel lawaai!

LEER VUUR ETEN!

IN Napels is er een school voor fakirs. Moest het je interesseren, hier komt het tarief: om te leren kettingen slikken: 1.000 lire. Om vuur te eten: 800 lire, om scheermesjes te eten: 1.500 lire. De beroemdste fakir van Napels heet don Mimi. Hij kan een touw in de lucht gooien zodat ze stijf als een stok rechtop blijft staan. Dit kunstje dwong de bewondering af van zijn Hindoese kollega's en hij behaalde er de Grote Prijs van Bombay mee, uitgeschreven door de fakirsvereniging van deze stad. Don Mimi kende echter ook sombere uren b.v. toen een van zijn Hindoese kollega's er achter kwam, dat er in het touw dat hij in de lucht gooide, een ijzerdraad stak... Nu, dat is alweer een tijd geleden en Don Mimi denkt er maar liefst niet meer aan. Don Gigino, eveneens een Italiaanse fakir, werd onlangs door de politie bij de kraag gevat omdat hij elektrische lampjes had gegapt. Hij kon bewijzen dat hij die lampjes niet wou voortverkopen, maar slechts wou opeten. Heb je lust om lampjes te eten, vuur te slikken of op een met nagels beslagen bed te slapen, ga dan naar Italië en klop aan bij Don Mimi.

SPINAZIE-ALARM

WANNEER de lucht boven een streek bepaald slecht is, dan geven de groenten het alarm. Inderdaad, spinazie en andijvieplanten krijgen een zilveren glans. Dat is heel mooi, maar het betekent dat de lucht vuil is van het stof en de rook van de fabriekschoorsteen. Wil je dus weten of de lucht in de streek waar je woont zuiver of vuil is... kijk dan naar de spinazie!

NIEUWS IN HET KORT

● De politie vond de misdadiger Willie Green in een kruideniersw winkel. Hij had zich aldaar enkele uren in de ijskast verscholen.

● In 1960 zullen sommige auto's niet meer moeten geolied worden omdat de kogellagers zullen gemaakt zijn uit Teflon, een vezel waarvan de wrijvingscoëfficiënt zeer laag is.

● De Amerikaanse mode wil thans dat het hondje dat met mevrouw mee op straat mag, in dezelfde kleur geverfd wordt als het ensemble van de dame. Deze nieuwe stunt lokte protest uit vanwege de dierenbescherming.

TILJON

OM ZE ZOET TE HOUDEN...

DE politie spoort verloren kinderen op en de gevonden kinderen worden naar haar kantoren gebracht in afwachting dat de ouders komen opdagen. Hoe houdt men die kleuters intussen zoet ? Wel, de politiekommissariaten zullen een heleboel speelgoed krijgen en ook... taartjes om de kinderen te troosten. De agenten zelf mogen niet spelen met de treintjes en ook geen taartjes smullen !

'N EDEL GEBAAR

EEN zekere Ernesta Salinas werd aangehouden omdat zij 15.000 frank uit de kas van een winkel had geroofd. Zei Ernesta : « Ik had het geld weggestopt omdat men het bij een eventuele hold-up niet zou vinden ! » Heel vriendelijk van haar, maar een tikje gewaagd. De politie gelooft niet alles wat de beklaagden vertellen...

TELEVISIE IN ZAKFORMAAT

IN Amerika werden er miniatuurtelevisietoestellen in de handel gebracht. Het toestel weegt 6 kg, heeft een 30 cm brede scherm, is voorzien van batterijen en kost ongeveer 10.000 frank.

GEHEIM !

EEN ambtenaar van het Pentagoon, een reusachtig gebouw waar ondermeer zeer geheime dokumenten betreffende de verdediging van de Verenigde Staten worden bewaard, hing op z'n deur een bordje met volgende tekst : « MIJN WERK IS ZO GEHEIM, DAT IK ZELF NIET WEET WAT IK DOE. »

HIJ HAD ER GOED OVER NAGEDACHT

LEWIS CLAYBURG, landbouwer uit Californie, kwam een paar dagen geleden een kantoor van de Amerikaanse Marine binnen gestapt en zei : « Enkele jaren geleden deserteerde ik uit de Marine. Ik heb er goed over nagedacht en ben tot het besluit gekomen, dat ik m'n schuld moet bekennen. » — « Ja, dat is het beste wat je doen kan », antwoordde de ambtenaar. « En wanneer juist heb je die fout begaan ? » — « O, ik herinner het me alsof het gisteren was. Het gebeurde op 7 augustus 1917... » Toen keek de ambtenaar een tikje verbaasd op. Hij verwittigde de autoriteiten en deze deden er acht dagen over om in de archieven de naam van de deserteur terug te vinden.

De bekentenis van Lewis Clayburg bewijst één ding : de Amerikaanse zeelui nemen slechts een besluit na rijp en lang beraad...

Het weekblad « KUIFJE » : 14e jaargang. Lombard Uitgaven, P.-H. Spaaklaan, 1-7, Brussel 7. — P.C.R. 1909.16 — *Uitg.-Dir. :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Brussel 19. — **NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.**

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Nederland : KUIFJE-HOLLAND : Doklaan, 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965 - Giro 655.389 - Abon. : 5 fl. per kwartaal.
Congo : KUIFJE CONGO - P.B. 740, Stanleystad (B.C.).
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris IIe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

20-8-59

Kuifje in Tibet

door HERGÉ

Voor het éérst in zijn leven is de kapitein in een lamaklooster.

